

Fyra principer för reformering av WTO

av Rorden Wilkinson

Världshandelsorganisationen WTOs åttonde ministerkonferens, tillika organisationens högsta organ, hölls i Genève i december 2011. Vid mötet beslöts att godta tre nya medlemsländer: Ryssland, Montenegro och Samoa. Doharundan, den s k utvecklingsrundan, som inleddes vid ministerkonferensen i Doha 2001 och som kanske WTO idag är mest förknippad med, visar dock på organisationens stora motsättningar. Olika länders och olika maktgruppers skilda intressen och olika syn på begreppet utveckling gör att eventuella framsteg är svåra och små. Förhandlingssvårigheterna har också gett upphov till en växande kritik och tydligare krav på reformering av WTO.

Dessa frågor, med utgångspunkt från det nuvarande dödläget i rundan, diskuteras i följande paper av professor Rorden Wilkinson med inriktning på fyra betydelsefulla principer för reformering av WTO men också en diskussion om syftet med WTO och vem/vilka organisationen är till för.

Med små reella framsteg i Doharundan sedan juli 2008 har debatten återgått till hur WTO kan reformeras. Merparten av bidragen till denna debatt fann sina motiv i diagnoser som pekar på rundans nuvarande dödläge och i synnerhet dödläget om ömsesidigt marknadstillträde för varuhandeln (icke-marknadstillträde för jordbruksprodukter - NAMA) och jordbruksförhandlingar, som indikationer på WTOs missförhållanden. En myriad av förslag till institutionens reformering har framlagts i varierande förfiningsgrad och sannolikhet. Ändå har debatten om reformering av WTO snabbt kommit att replikera delar av debatten om själva Doharundan. Nästan alla bedömare är överens om att något måste göras, oavsett om de förespråkar en 'multi-track'-inställning till avreglering via någon form av geometrisk variabel eller en 'klubbarnas klubb'-strategi, ändrar färg på beslutsfattandet vad gäller hänsyn till ändrade och föränderliga globala maktförhållanden, eller annars föredrar mer transparens av det inre, och alltför ofta obskyra, lager av beslutsfattande hos olika grupper av kärnmedlemsstater (G4, FIPS, G5 och så vidare). Men - och det är här reformdebatten mest liknar vad som händer i rundan - trots förekomsten av en utbredd enighet om det allmänna innehållet i den reformering som krävs (som är besläktat med "sunt förnuft" kunskap om vad som behöver göras för att avsluta rundan), förblir avtalet flyktigt.

Mitt argument här är att även om det nuvarande dödläget i rundan ger potentiellt en givande stund att sköta delar av WTOs verksamhet och organisation - justeringar som faktiskt kan visa sig fördelaktiga inte bara för det fortsatta arbetet i organisationen utan också för att föra fram en slutsats till rundan - finns det en risk att en ny växel inlagd från förhandlingsläge till reformeringsläge kan visa sig vara tillfredsställande endast genom att den överför uppdämd frustration till handling. Den garanterar inte att en sådan växelförskjutning kommer att medföra en uppmätt period av eftertanke *innan* en debatt om reformering inleds; och denna brist på reflektion kan leda till ett misslyckande att identifiera (eller släta över) några dåliga vanor och djupt rotade missförhållanden som drabbar det multilaterala handelssystemet och som måste åtgärdas *innan* en givande debatt om reformering av WTO kan ske, särskilt en som är till hjälp för rundan.

Det finns åtminstone fyra aspekter på den nuvarande debatten som vi måste ta upp innan vi på allvar kan ta del i ett samtal om reformering av WTO. Dessa är det *språkbruk* vi har kommit att använda när vi talar om handel; de *fora* där vi är engagerade; den *maktrealitet* som vi måste hantera; och våra ansträngningars *ändamål*. Påminnelsen i detta paper behandlar i tur och ordning dessa punkter innan några avslutande kommentarer ges.

Språkbruk³

Vi måste tänka på det språk som vi använder när vi talar om det onda i det multilaterala handelssystemet och erkänna att särskilda sätt att tala om handel kan vara meningsfulla och förknippade med särskilda intressen och ideologiska positioner och dispositioner. Dessutom måste vi inse att mycket av debatten om WTO har blivit lika kontradiktorisk som själva handelsförhandlingarna och faller alltför snabbt in i ett mönster av anklagelser och motanklagelser. Det senaste meningsutbytet mellan Guy de Jonquieres och Michael Hindley vid CUTS Trade Forum är ett bra exempel.⁴

Ett av de mest påtagliga dragen av den senaste tidens kommentarer om WTO har varit användningen av dramatiskt- och 'höga insatser'-språk. Alldeles för ofta är rundans tillstånd och organisationens existens presenterade i termer av liv och död. I denna presentation hävdar ofta kommentatorer att organisationen är 'dömd' eller de tävlar om att vara först med att förkunna rundans 'död' (och att skriva dödsrunan).⁵

I många fall väljer kommentatorer att understryka denna kamp på liv och död med en liknelse eller två. Dessa liknelser är ofta medicinska - som att likställa rundans situation med ett 'koma' eller uppmantra oss att föreställa oss att den upprätthålls genom 'konstgjord andning' - fastän också andra liknelser används. Jagdish Bhagwati har exempelvis föreslagit att det kan finnas viss nytta av att se rundan som någon 'hängning' men som ett sätt att fokusera sinnet. Han har även liknat proklamationer av Doharundans död med Mark Twains förtida dödsruna.⁶ Genom att skissa på någon annorlunda, snarare odödlig liknelse, har Duncan Green föreslagit att WTO övergår till ett irrelevant 'zombie'-tillstånd.⁷

Poängen här är att genom att driva ett resonemang leder dessa liknelser till den logiska slutsatsen som förstärker behovet av att agera enligt ett visst handlingsalternativ. Ifall reportern anser att Doharundan, oavsett av vilken anledning, inte längre är av värde, uppmantras vi att låta patienten 'dö', engagera oss för 'dödshjälp' eller förbereda för ett 'lönmord'.⁸ För de som ser ett värde i fortsatta förhandlingar används liknelser för att trumma upp stödet till ett dramatiskt ingripande i syfte att rädda förhandlingarna på ett sätt som liknar 'kirurgi', en viktig 'amputation' eller annars förespråka en farmaceutisk 'kur'.

Problemet med att samtala på ett sådant dramatiskt sätt är att det förutsätter och kräver att mycket dramatiska åtgärder är nödvändiga. Därigenom lurar det läsare till en form av argumentation som antyder att endast en viss åtgärd i linje med reporterns fallenhet är värd att sträva efter. Detta i sin tur begränsar diskussionen till de alternativ som är förbundna med en diagnos som ser situationen som kronisk och lösningen som dramatisk. Frågan här är att användningen av sådant höga insatser - språk tränger undan diskussionen om lösningar som *inte* är dramatiska och som *inte* talar för de lösningar som föreslås av den ursprungliga reportern.

Att tala om handel på detta sätt uppmantrar också respondenterna att engagera sig med den valda liknelsen, vrida den tills den passar deras synvinkel. Konsekvensen är dock att på så sätt blir deltagare bundna till ett språk och en värld av vad som anses vara politiskt möjligt. Därför misslyckas motkraven om behovet av 'intensiv behandling', 'skarp kirurgi', 'lindrande vård' och liknande med att komma

bortom Doha som en kamp på liv och död. Dessutom tvingar de oss att tänka på att lösa det onda i Doha, och WTO, i ett alltför pressat tempo, att undantränga tid för uppmätt kontemplation. Vidare leder de oss för snabbt in i en värld av diskussion om rundans tillstånd eller reformering av WTO på ett sätt som är för panikslagen.

Liknelser har länge varit en stapelvara när det gäller uttalanden om handel, ofta uttrullad, som George Orwell uttryckte det i sin kritik av det engelska språkets tillstånd, 'som delar av ett fabriksfärdigt höns hus' bara för att de gör handelspolitiken dramatisk, teatralisk och har ett nyhetsvärde.⁹ Som Bhagwati konstaterar när han föreslår att vi ska uppfatta rundan som om den vore en hängning, dessa liknelser och sätt att tala som följer med dem, är kraftfulla, framhäver särskilda lösningar som dessa ger upphov till genom de former av logik som ligger till grund för hur språket används.¹⁰

Under tidigare omgångar användes liknelser för att bibehålla eller provocera drivkraft i handelsförhandlingar genom att uppmantra oss att tro att om framsteg inte uppnåtts blir följden katastrofal. Oftast användes liknelsen om en cykel. Vid tillfällen när en vält cykel visade sig otillräckligt kraftfull för att beskriva vad som kan hända om ett handelsavtal misslyckas gjordes andra liknelser. Ibland användes ett tåg, 'tåghaveri' och 'urspårning' som viktiga synvinklar på framtagna liknelser. Ibland har man använt sig av ett fartyg, oftast som 'vrak' som en naturlig följd. Mindre ofta, men inte ovanligt, var att likna liberaliseringen med en ångvält, ofta med antydning på att den var oundviklig och att alla hinder för dess framfart borde tas bort *tout de suite*.

Med hjälp av slutgiltiga medicinska liknelser får dessa uppmaningar oss att tänka på handelsrundor (och i förlängningen ett vitalt WTO) relaterat till materiella saker som måste försvaras, helt enkelt bara hållas i gång. De skapar ett tryck att agera snabbt som inte alltid är nyttigt. Och de är också diskursiva verktyg som motsäger ideologiska dispositioner och påståenden om hur handel bör organiseras. Kort sagt, de uppmantrar oss att ta tillitens steg. Liknelsen med en cykel får oss att anta att avreglering måste ske, annars kommer cykeln att krascha och världsekonomin kollapsa, ungefär på samma sätt som det enda sättet att ge näring till patienten är att ge dem vad de saknar - det vill säga näring i form av att öppna ytterligare marknader.

Problemet är dock att dessa liknelser alltför ofta uppfattas bokstavligt, och med argument som används i försök att överlista motståndarna med nya vändningar på temat. Dessutom sprids de inte bara genom de bilder som de trollar fram. De används också just för att de för med sig vissa bihang som logiskt följer deras tillämpning. Så, som Glenn Hook påpekar, nödvändigheten att skildra något som cancer innebär att både dramatiska och interventionistiska åtgärder måste vidtas.¹¹ Likaså måste dynamiken om cykeln upprätthållas; tåget måste hindras från att spåra ur; och en patient i slutstadiet måste antingen behandlas omedelbart och kraftfullt eller låta hans eller hennes elände upphöra (båda alternativen kräver politisk vilja). Poängen här är att bihang som följer med en liknelse, eller för den delen det sätt på vilket ett ämne omtalas, sätter gränser för vad som uppfattas som politiskt möjligt. Budskapet är tydligt: överbrygg klyftorna och avsluta rundan, annars väntar det multilaterala handelssystemets sammanbrott och något som liknar 1930-talets mardröm (som nästan alltid presenteras i

stiliserade Orwellska termer) kommer att vara över oss. Det upplevda brådslande läget gör att vi fortsätter att tänka inom rutan, att fortsätta göra saker precis så som vi har gjort utan utrymme och tid för att tänka på hur vi kan lösa det onda i det multilaterala handelssystemet.

Fora

Ett andra område som vi behöver för att *delta* är vad Thomas G. Weiss kallar för 'Nord-Syd-fora'.¹² Weiss menar att en av anledningarna till att FNs institutioner skapar sådana mediokra framställningar beror på den 'diplomatiska burlesk som föregår förhandlingar på Manhattans First Avenue eller på Avenue de la Paix i Genève'.¹³ Han antar att dessa fora är en rest av det diplomatiska utrymme som utformades för länder i den globala periferin under 1950- och 1960-talet. Han hävdar dock att dessa företrädare och forat där de agerar, 'utgör nästan oöverstigliga hinder för diplomatiska initiativ'. Seriösa samtal är nästan omöjliga och ersätts av meningslösa ställningstaganden för att plocka poäng i FN-fora som rapporteras av medier i hemlandet'. Resultatet är dock att de som en gång var 'kreativa röster ... har blivit fångar i sin egen retorik'.¹⁴

Ungefär samma kan sägas om mötena i WTO. Vi har ännu inte förflyttat oss bortom skildringen av handelspolitik som något som domineras av en Nord/Syd-klyfta, trots det faktum att en sådan framställning ofta står i konflikt med empiriska bevis. Faktum är att många av oss ofta återoppar tanken på en Nord/Syd-klyfta som ett sätt att förmedla ett budskap om tillståndet i handelspolitiken (ofta ett normativt drivet hävdande att 'väst' försöker sätta sig över 'de övriga'; eller vidare att rundan har kapats av u-länder) mycket väl medvetna om att detta inte riktigt stämmer med verkligheten. Även vid tillfällena då en Nord/Syd-klyfta har visat sig vara uppenbar har viktiga avvikelser funnits. Debatten om huruvida en handelsliberalisering enligt WTO bör kopplas till bevarandet av viss grundläggande standard för arbetsnormer, i det som blev känt som en social klausul var kanske den tydligaste Nord/Syd-klyftan under senare tid (där Nord stödde en sammankoppling och Syd avvisande).¹⁵ Men även här var klyftan inte så entydig. Vid exempelvis ministerkonferensen 1996 i Singapore gick både Australien och England ut *mot* tanken på en koppling mellan handelsliberalisering och arbetsnormer medan Argentina gav sitt *stöd för* WTOs engagemang i skyddet av grundläggande arbetsnormer.

En gång var denna globala fraktur värdefull hjälp för att flytta agendor framåt ('hotet' om ett alternativt handelsforum orsakat genom bildandet av UNCTAD var t ex tillräckligt för överenskommelse om att säkerställa GATT Part IV),¹⁶ men har nu grävt ner oss i diken som vi har svårt att komma ur och hindrar oss från att gå framåt på ett sätt som faktiskt kan ta itu med den största olösta frågan i WTO: att vi inte har behandlat utvecklingen på rätt sätt, adekvat och innehållsmässigt, och fortfarande inte gör.

Såsom Weiss noterar, 'gå bortom Nord/Syd-träsket ... är ett viktigt recept för det som besvärar ECOSOC och FN. Lyckligtvis har stater ibland brutit mot befästningarna kring Nord/Syd-lägren och skapat kreativa partnerskap som förebådar om andra typer av koalitioner som kan förhindra överläggningar inom ECOSOC och annorstädes'.¹⁷ Visst finns det glimtar av hopp här, men 'Nord/Syd-teaterns' inva-

lidiserande natur har hittills lyckats att stjälpas rundan; det skulle lika sannolikt vara lika ohjälpsamt att försöka reformera WTO.

Effekt

Ett tredje område som kräver uppmärksamhet är behovet av att inse att vissa maktrealiteter kräver att USA är kärnan i varje reformprocess och, kanske ännu viktigare, att USA har en moralisk skyldighet att se till att allt reformarbete måste vara till förmån för det globala goda. Detta betyder inte att USA ska dominera; långt därifrån. Men det betyder att vi måste hitta metoder att föra USA tillbaka in i fällan och uppmuntra dem att ta upp denna moraliska skyldighet snarare än att föra en politik av relativ isolering (både själv och genom andra förhandlingsparter). Ja, med Obamas administration vid makten (om än till synes frikopplad från WTO-frågor som den tycks vara för tillfället) är det större utsikter att denna moraliska skyldighet skulle vara en uppgift USA skulle åta sig än med tidigare och eventuellt framtida administrationer.

Varför, med tanke på att USA på många sätt är en del av problemet med WTO, bör det vara i hjärtat av lösningen? Craig Murphy argumenterar övertygande varför detta bör vara fallet.¹⁸ I utdrag från Charles Kindlebergers arbete¹⁹ hävdar Murphy att depressionen på 1930-talet var djupare och längre på grund av USAs misslyckande med 'att ta ansvar för världsekonomin, särskilt genom att vägra att fungera som långgivare vid sista utvägen, något som bara USA kunde vara'. Likaså har John Ruggie visat att den typ av globala kollektiva nyttigheter, som infördes efter andra världskriget var en produkt av ett unikt amerikansk multilateralt projekt som var både egennyttigt och välvilligt.²⁰

Poängen här är att reformering av WTO inte är möjligt, det är inte heller önskvärt, utan USA. Medan USAs intressen oundvikligen har en framträdande plats i varje reformerad institution är ett engagerat USA mer benäget att ta upp den moraliska skyldighet som medföljer dess globala position och samtycker till, även verkar för, reformer som gynnar alla. Utan USAs ledarskap, vilja och stöd för ett reformarbete kommer handelsreglering och politik mer än sannolikt att fortsätta på ungefär samma sätt som för närvarande sker.

Syfte

Det sista område som kräver uppmärksamhet är vår brist på vilja att ställa tankfulla frågor om själva syftet med WTO. Vi frågar oss nästan aldrig vad som är meningen med WTO. Och de flesta diskussioner om reformering av WTO leder bara till mindre rensning. Till exempel uppfattar de flesta bedömare WTOs problem att vara en fråga om effektivitet, att institutionens förhandlingar och beslutsfattande maskinerier är verksamma i en suboptimal form och som ett resultat av detta har handelsavtal nästan blivit omöjligt att sluta. Denna slagsida av åsikter har i sin tur identifierat ett antal lösningar som skulle kunna lösa problemet.

Även om många av dessa förslag har klara förtjänster skulle de flesta enbart erbjuda en tillfällig respit. Dessutom skulle ingen av dem innebära annat än någon mindre förändring i WTOs arbete eller resultat. Det är värt att tänka på vad George Orwell sade om FN-organisationen

bara sex månader efter det formella skapandet när man tänker på hur vi utformar, omformar och reformerar våra globala institutioner. Han beklagade att:

För att över huvud taget ha någon effekt måste en världsorganisation kunna sätta sig över stora stater såväl som små. Den måste ha makt(en) att kontrollera och begränsa rustningar, vilket innebär att dess tjänstemän måste ha tillgång till varje kvadrattum i alla länder. Den måste också ha tillgång till en väpnad styrka större än alla andra väpnade styrkor ... ansvarig endast för den egna organisationen. De två eller tre stora stater som verkligen betyder något har aldrig ens låtsats gå med på något av dessa villkor, och de har så anordnat FNs stadgar att deras egna handlingar inte ens kan diskuteras. Med andra ord är FN s användbarhet som ett instrument för fred i världen intet.21

Poängen här är att som FN har WTO i sin kärna en uppsättning inbyggda maktrelationer som favoriserar ledande industriländer och agerar ogynnsamt för små, mindre förmögna utvecklingspartners. Att hyvla på kanterna kan ge ett intryck av reformering, men det kan också släta över behovet att i grunden repa upp organisationens själva utformning så att den kan omformas på ett sätt som gagnar alla dess medlemmar.

Det är här som vi måste återgå till att ställa den mest sällan ställda, men den mest angelägna av frågor: vad är poängen med WTO? Om vi ställer oss den frågan och kommer med ett svar som säger att vi vill ha ett system som alltid levererar obalanserade handelsavtal som gynnar de rika industriländerna gentemot de fattigare, med mindre förmögna utvecklingspartners och som har blivit alltmer döende, låt oss då fila på kanterna och låta institutionen vara i stort sett som den är. Men om vi kommit med ett svar som säger att WTO ska generera handelsledd tillväxt för alla (något som vi alla borde kunna enas om), då måste vi omforma den som sådan, att bli av med konkurrerande förhandlingar som en mekanism för att leverera "vinster" och acceptera att underlätta handelsledd tillväxt för alla, kommer den oundvikligen att bli en utvecklingsinstitution (och vi borde anamma att den är en sådan).

I själva verket kräver den sista punkten en liten understrykning. Under loppet av Doharundan har vissa kommentatorer varit angelägna om att påpeka att WTO *inte* är en utvecklingsorganisation. Denna kommentar har alltid varit en källa till viss förvåning. De flesta av dessa samma kommentatorer är också angelägna att påpeka att då handel innebär tillväxt som i sin tur innebär utveckling skulle mer handel innebära mer tillväxt vilket i sin tur ska innebära mer utveckling. Men här är paradoxen: om mer handel innebär mer tillväxt vilket i sin tur innebär mer utveckling, då skulle med säkerhet varje organisation som sysslar med att underlätta mer handel *enligt definition* vara en utvecklingsorganisation. Och om så är fallet, då borde vi inse att så är fallet med WTO, och att vi bör agera därefter.

Avslutande kommentarer

Det finns naturligtvis andra skäl för allvarligt reflekterande om syftet med WTO - förändrade globala maktrelationer, obalansen mellan gränsöverskridande ekonomisk verksamhet och internationella politiska förhandlingar, slutet av geografiska produktions- och konsumtionsmönster och så vidare - men det mest övertygande är att våra globala ekonomiska institutioner inte styr över välfärdsvinster åt alla. Vi behöver luta oss tillbaka och fråga oss varför WTO

inte spelar sin roll; ställa frågor och komma med seriösa svar som säkerställer att den i framtiden gör det; och gör det ganska snart. Annars riskerar vi inte bara att okontrollerat lämna växande orättvisor och fördjupande umbäranden över hela världen, vi riskerar att tala, att agera, att tänka och att göra vad vi alltid har gjort under många år framöver. Att hoppa rakt in i en reformeringsprocess är osannolikt att förflytta oss i rätt riktning.

Referenser

1. See Craig VanGrasstek and Pierre Sauvé, 'The Consistency of WTO Rules: Can the single undertaking be squared with variable geometry', *Journal of International Economic Law*, 9: 4 (December 2006), pp. 837-864.
2. Robert Z. Lawrence, 'Rulemaking Amidst Growing Diversity: A club-of-clubs approach to WTO reform and new issue selection', *Journal of International Economic Law*, 9: 4 (December 2006), pp. 823-835.
3. A version of this section appears as the first substantive section in Rorden Wilkinson, 'Of Butchery and Bicycles: the WTO and the "Death" of the Doha Development Agenda', *The Political Quarterly*, forthcoming 2012.
4. http://groups.google.com/group/cuts-trade/forum/browse_thread/thread/5ab16dbce53d7791
5. See, for instance, David Kleimann and Joe Guinan, 'The Doha Round: An Obituary', *Global Governance Programme Policy Brief*, Robert Schuman Centre for Advanced Studies, European University Institute, No. 2011/1 (June 2011). Available at: <http://www.eui.eu/Projects/GGP/Documents/Publications/PolicyBriefs/PolicyBrief2011final.pdf> accessed 21 September 2011.
6. Jagdish Bhagwati, 'The Doha Round's Premature Obituary', (2011) available at: <http://www.project-syndicate.org/commentary/bhagwati12/English>
7. Duncan Green, 'The Doha round has run its course but new trade realities demand solutions', (2011) available at <http://www.guardian.co.uk/global-development/poverty-matters/2011/may/04/doha-trade-realities-demand-solutions> accessed 21 September 2011.
8. Stuart Harbinson, 'Calls to pull the Doha plug show naivety not realism', *Financial Times*, 5 May 2011.
9. George Orwell, 'Politics and the English Language' [1946], reprinted in *Inside the Whale and other essays*, (London: Penguin, 1962), p. 145.
10. Bhagwati, 'The Doha Round's Premature Obituary'.
11. Glenn D. Hook, 'The nuclearization of language: nuclear allergy as political metaphor', *Journal of Peace Research*, 21: 3 (1984), p. 262.
12. Thomas G. Weiss, 'ECOSOC and the MDGs: what can be done?', in Rorden Wilkinson and David Hulme (eds.), *The Millennium Development Goals and Beyond: Global Development after 2015*, (London: Routledge, 2012).
13. Thomas G. Weiss, 'Moving Beyond North-South Theatre,' *Third World Quarterly*, 30, 2 (2009): 271-84.
14. Thomas G. Weiss, 'ECOSOC and the MDGs: what can be done?'.
15. Rorden Wilkinson, 'A Tale of Four Ministerials: The WTO and the rise and demise of the trade-labour standards debate', *IPEG papers in Global Political Economy*, No. 3, (April 2002).
16. John Whalley (1990), 'Non-discriminatory discrimination: special and differential treatment under the GATT for developing countries', *The Economic Journal*, 100: 403 (December 1990), p. 1320.
17. Thomas G. Weiss, 'ECOSOC and the MDGs: what can be done?'.
18. Craig N. Murphy, 'Lessons to be learned from the challenges to achieving the MDGs in Africa', in Rorden Wilkinson and David Hulme (eds.), *The Millennium Development Goals and Beyond: Global Development after 2015*, (London: Routledge, 2012).
19. Charles P. Kindleberger, *The World In Depression 1929-1929*, Berkeley: University of California Press, 1973).
20. John G. Ruggie, 'Third try at World Order? America and Multilateralism after the Cold War', *Political Science Quarterly*, 109: 4 (1994).
21. George Orwell, 'In Front of Your Nose', *Tribune*, 22 March 1946.

Artikeln presenteras i svensk översättning med tillstånd av professor Rorden Wilkinson.

Rorden Wilkinson är professor i International Political Economy vid School of Social Sciences vid University of Manchester, UK och forskningschef vid Brooks World Poverty Institute (BWPI).